
**KARDINALOVA HOMILIJA
NA SVETKOVINU PRESVETOG SRCA ISUSOVA**

Zagreb, Palmotićeve, 7. lipnja 2013.

Čitanja: Ez 34,11-16; Rim 5,5-11; Lk 15,3-7

Draga braćo i sestre!

1. Današnja svetkovina Presvetog Srca Isusova slavlje je Božje ljubavi koja nam se očitovala u Isusu Kristu. Tu ljubav spoznajemo, u nju uranjamo samo vjerom. Božansku ljubav najbolje otkrivamo u Isusu Bogočovjeku, u Božansko-ljudskom Srcu Isusa Krista. Srce je simbol života, posebno simbol ljubavi. U Isusu se Bog najbolje očitovao, jer »Bog je ljubav i tko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje i Bog u njemu« (1 Iv 4,16). Benedikt XVI. kaže da te riječi iz Prve Ivanove poslanice na vrlo jasan način izražavaju središte kršćanske vjere: kršćansku sliku o Bogu i sliku čovjeka koja iz toga proizlazi (usp. *Deus caritas est*, 1).

U Isusovom Srcu razmatramo Boga i čovjeka. »Svojim se naime utjelovljenjem Sin Božji - veli Dragi vatikanski koncil - na neki način sjedinio sa svakim čovjekom. Radio je ljudskim rukama, razmišljao ljudskim umom, odlučivao ljudskom voljom, ljubio ljudskim srcem« (GS, 22). Iznenadujuća Ljubav Božja prema nama kuca u jednom ljudskom srcu. To je temelj štovanja Presvetoga Srca Isusova.

Sama svetkovina Presvetog Srca Isusova ima dugu povijest. U prvom je tisućljeću pobožnost prema Srcu Isusovu uključena u cjelinu štovanja

Isusa Krista, njegove božanske osobe u dvije naravi. U drugom se tisućljeću kršćanska pobožnost, prije svega pučka, usredotočuje na pojedinosti. Tako se razvilo pučko promatranje Isusove ljubavi pod slikom srca, sjedišta ljubavi te se sve više širi posebna pobožnost prema Presvetom Srcu Isusovu. U liturgiju je ovaj blagdan unio papa Pio XI., a od prošlog su stoljeća pape posvećivale ljudski rod Srcu Isusovu, promičući štovanje Presvetoga Srca.

2. U biblijskim čitanjima današnje Mise nigdje se izričito ne spominje riječ srce, nego se govori o posebnom vidu ljubavi što ga mi vežemo uz pojam srca. Evanđelje to predstavlja u svoj svojoj proturječnosti. Pastir bi se, naime, jednako trebao brinuti za cijelo stado, a kako se onda može razumjeti to da ostavlja devedeset i devet i traži izgublenu kao da je jedino ona važna? Bogu nije svejedno hoće li se neke osobe izgubiti, jer je za njega svaka važna, svaka je nezamjenjiva. Ona je više ljubljena, koja je više izgubljena. Ljudsko srce ne misli Božjom logikom.

Mi, Kristovi vjernici, koji slavimo svetkovinu Presvetog Srca Isusova, nismo u stanju shvatiti koliko Bog ljubi svakoga od nas, svaku pojedinu ljudsku osobu. Neki su sveci govorili da Bog toliko ljubi čovjeka da bi Isus umro na križu i kada bi trebalo spasiti samo jednu dušu. To nam se čini čudno, ali nalazi svoje opravdanje i u današnjem Evanđelju. Samo je s brigom za jednu ovcu povezana sreća njezina pronalaska. Međutim, sa sigurnošću možemo reći da je svaka od devedeset i devet ovaca na isti način ljubljena od Dobroga Pastira. Za svakoga od nas Isus je umro na

križu ne kao za neku anonimnu jedinku, već kao za Bogu znanu, ljubljenu, neponovljivu ljudsku osobu.

3. Drugo misno čitanje tumači nam ono što evanđeoska prispodoba predstavlja kao izgubljeno, a to je ono što je odijeljeno od Boga, što ne poznaje Boga te ima neprijateljski stav prema njemu. Ljubav Dobroga Pastira nije prije svega uzvratna, nije prvenstveno Božji odgovor na prethodnu našu ljubav. Bog nas ljubi »gratis«, besplatno. Bog nas ljubi jer nas ljubi. Spašena ovca, koja je na plećima Dobrog Pastira donesena kući, počinje uviđati koliko je važna svojem Pastiru i koliko mu toga duguje.

No, prispodoba nije ispriповijedana s namjerom da se stvori ta uzajamnost. Riječ Božja i ne govori o ljubavi koja bi se od sada pa nadalje poslušno uzvraćala, već govori o sigurnosti da smo od sada pa nadalje prihvaćeni, spašeni, čuvani u Božjoj ljubavi i da smo prispjeli »pomirenju«. Sada kada smo već pomireni, kada smo u miru s Bogom, koliko više možemo biti sigurni u njegovu postojanu i nepokolebljivu ljubav prema nama. Ta sigurnost nas sili da uzvratimo ljubavlju, odnosno u nama se spontano rađa ljubav kao odgovor. Ta i tolika ljubav prema nama najdublji je temelj našega kršćanskoga dostojanstva.

Prvo misno čitanje iz proroka Ezekielia prenosi ljubav Srca Isusova natrag u Božje srce. Bog želi »sam tražiti svoje ovce« da ih izvuče iz »oblaka i mraka« kamo su se raspršile jer ih želi vratiti kući. To nam u konačnici pokazuje da nije ljudsko Srce Isusovo prauzor kojemu pripisujemo tu izvanrednu osobnu ljubav - kao da bi ljubav Božja preuzela tu značajku

samo u utjelovljenju – nego ljubav Srca Isusova predstavlja nama razumljiviji izričaj neshvatljive ljubavi koju vječni trojedini Bog oduvijek posjeduje za svoja stvorenja.

4. Braćo i sestre, riječ je o dijalogu Boga s čovjekom, što je kardinal Newman u svom geslu ovako izrekao: »Cor ad cor loquitur – Srce srcu zbori«. Promatrajući probodeno srce Isusovo, shvaćamo da je Bog toliko ljubio svijet te je dao svoga Sina jedinorođenca (Iv 3,16). Zato trebamo i možemo sudjelovati u Božjem trpljenju i postati solidarni sa svima koji trpe u tmini i strahotama današnjega svijeta. Pozvani smo s Isusom uroniti u noć Golgote svijeta. Čitava Crkva, kao tijelo Kristovo, u Duhu Svetom sudjeluje u Kristovoj agoniji u svijetu. Isusova agonija traje, rekao bi Pascal, sve do konca svijeta. Zato Crkva, kao tijelo Kristovo, može sudjelovati u trpljenju svijeta, podnoseći ga sve do kraja.

Draga braćo i sestre, pogleda uprta u probodeno Srce Isusovo, unatoč duboke noći svijeta, mi ipak znamo da u Isusu kuca Srce Božje za ovaj naš svijet. To je srce svijeta, naša najveća snaga i najdublja nada. Zato možemo podnositi tmine Velikoga petka jer smo sigurni u svitanje novoga i vječnoga Vazmenog jutra. To nam daje sigurnost da nas ništa, ni život ni smrt, ne može odvojiti od ljubavi Božje u Isusu Kristu (usp. Rim 8,35-39). Po vjeri znamo da je postavljena granica zlu, jer zlo nema zadnju riječ u Božjoj ekonomiji spasenja u povijesti svijeta i povijesti čovjeka. Zadnju riječ u povijesti ima otajstvo Božanskog milosrđa. Čovjeka može spasiti jedino Božja ljubav, Božje milosrđe koje prihvaća i oprašta.

5. Dragi vjernici, kako je utješna istina naše vjere o Božjem milosrđu. Ona govori o neizmjernoj, velikoj Božjoj ljubavi prema nama, o ljubavi koja nikada ne prestaje, koja nam dolazi ususret, koja nas ispravlja, diže i vodi. Božja je ljubav strpljiva. Bog se ne umora opraštajući nam, kako to naglašava naš papa Franjo. Mi smo u opasnosti da se umorimo tražiti oprostjenje za naše grijehе i tako upadamo u bezvoljnost i zatvorenost za dobro.

Molimo danas Presveto Srce Isusovo izgovarajući svatko za sebe zaziv: Isuse blaga i ponizna Srca, ovdje sam, prihvati me, pokrij svojim ranama moje grijehе, operi ih svojom Predragocjenom krvlju! Učini srce moje po Srcu svome!

Draga braćo i sestre, dopustimo da nas obuhvati Božje milosrđe; povjerimo se Božjem strpljenju koje nas čeka; otvorimo se Božjoj ljubavi koja nas vraća kući Očevoj; tražimo susret s Isusom u sakramentima, posebno u svetoj ispovijedi.

Dragi štovatelji Presvetog Srca Isusova, obratimo se neiscrpnom vrelu Božje ljubavi. U Isusovom Srcu pronalazimo snagu, radost i smisao svoga života. Preporučimo Presvetom Srcu Isusovu i Bezgrešnom Srcu Marijinu našu Crkvu zagrebačku i opću Crkvu raširenu po svem svijetu. Presvetom Srcu Isusovu povjerimo naš hrvatski narod, domovinu nam Hrvatsku i sve njezine stanovnike: djecu i mlade, roditelje, očeve i majke, starije i bolesne, a osobito one kojima je najviše potrebno Božje milosrđe. Amen.